

1

Het was een koude januarinacht toen het ondenkbare en onvergeeflijke gebeurde.

Dynah Carey serveerde eten in Stanton Manor House, een huis voor gepensioneerde arbeiders van de stad Middleton. Alles was die avond z'n gewone gangetje gegaan. Ze had plezier in haar werk. Geregeld maakte ze een praatje met de vaste klanten die van hun kleine appartement naar de eetgelegenheid in het souterrain kwamen voor de gemeenschappelijke maaltijd. Sally Wentworth was een goede kokkin die altijd voor een gevarieerd menu zorgde. De enige klacht die Dynah over haar had gehoord in de vijf maanden dat ze er werkte, was dat er zo veel eten overbleef. De meeste mensen die in Manor House woonden hadden de economische crisis van de jaren dertig nog meegemaakt en hadden een grote hekel aan verkwisting. Alle eters waren vertrokken, behalve meneer Packard. Hij nam de tijd voor zijn kopje cafeïnevrije koffie.

'Is je auto nog bij de garage, Dynah?'

'Ja, meneer Packard. Ze wachten op een onderdeel dat nog moet binnenkomen.'

'Ik dacht dat 'ie gisteren al klaar zou zijn.'

'Er zal om de een of andere reden wel vertraging zijn,' zei ze schouderophalend. Ze maakte zich er geen zorgen om.

'Komt die jongeman van je weer langs om je op te halen?' zei hij. Hij keek toe hoe Dynah de zoutvaatjes bijvulde.

Terwijl ze naar de volgende tafel liep, wierp ze hem een glimlach toe. 'Vanavond niet, meneer Packard. Hij geeft een bijbelstudie.'

'Misschien kan Sally je even thuisbrengen.'

'De bushalte is vlakbij.'

'Toch wel meer dan een kilometer ver. Een knap meisje als jij moet 's avonds niet alleen over straat gaan.'

'Ik doe altijd voorzichtig.'

'Voorzichtig is niet altijd genoeg tegenwoordig. Ik heb er een hekel aan gekregen om de krant te lezen. Vroeger kon je zonder problemen

van de ene naar de andere kant van de stad lopen.’ Hij schudde treurig zijn hoofd. ‘De stad is nu zo groot geworden dat je er niemand meer kent. Mensen komen en gaan, het houdt maar niet op. Je hebt geen idee meer wie er naast je woont. Tracy, mevrouw Jones, de zoon van Sam, wie zal het zeggen? Ze zetten overal huizen neer, de boel breidt zich maar uit zonder enig systeem. Toen ik een jochie was, ik weet ’t nog goed, kenden we iedereen. De deuren hoefden niet op slot. Angst kende je niet. Ik vraag me af wat er aan de hand is de laatste tijd. ’t Is maar goed dat ik het niet lang meer hoef mee te maken. Vroeger zaten de mensen buiten, op de veranda, om met elkaar te praten. Buren kwamen langs, kregen een glaasje fris te drinken. Dat waren nog eens goeie tijden. Nu heeft niemand ergens tijd voor. Er worden niet eens meer veranda’s aan de huizen gebouwd. Iedereen zit binnen televisie te kijken – een behoorlijk gesprek is er niet meer bij.’

Dynah bleef in de buurt, gevoelig voor de pijnlijke eenzaamheid die ze in zijn woorden en zijn stem bespeurde. Hij zeurde niet – hij treurde. Vier maanden geleden was zijn vrouw overleden. Zijn familie kwam toen over en bleef net lang genoeg om de rouwdienst mee te maken. Daarna hadden ze zich weer over de Verenigde Staten verspreid. Zijn twee zoons woonden aan de westkust, veel te ver weg om vaak op bezoek te komen. Zijn dochter woonde ook op een flinke afstand, in Indiana, maar zij belde hem elke zondag. Zondagen waren goede dagen voor meneer Packard.

Vandaag was het woensdag.

‘Ik mis Soldaat,’ zei hij zachtjes. Hij glimlachte treurig. ‘Ik noemde Freda altijd Soldaat.’

Meneer Packard vertelde Dynah hoe hij vlak na de Tweede Wereldoorlog op die naam gekomen was. Hij had twee jaar gevochten in de Stille Zuidzee, totdat hij van zijn legertruck geslingerd werd tijdens een aanval. Hij belandde in een veldhospitaal waar hij nog drie maanden moest blijven voor hij naar de Verenigde Staten verscheept kon worden.

‘In de tijd dat ik van huis was kreeg Freda onze zoon. Het lukte haar een parttime baantje te vinden. Toen mijn vader kanker kreeg, gaf ze dat op om mijn moeder te helpen de kruidenierszaak van

onze familie te runnen. Mijn Freda was een thuisfront-soldaat.' Zijn gezichtsuitdrukking verzachtte door de herinnering, en zijn ogen glinsterden van tranen. 'Daarom noemde ik haar Soldaat, en dat is zo gebeven.'

'We moeten sluiten, Dynah!' zei Sally van achter de toonbank. Ze zei het zó luid dat meneer Packard haar verstond. Dynah keek naar zijn gezicht en kon wel huilen.

De oude man begreep de hint en stond op. 'Iedereen heeft haast tegenwoordig,' zei hij met een blik naar de keuken. Zijn ogen dwaalden naar haar terug. 'Goeienavond, Dynah. En wees voorzichtig buiten, zo meteen.'

'Doe ik, meneer Packard,' zei ze met een glimlach. Ze raakte even zijn schouder aan toen hij voorbijliep. 'Maakt u zich maar niet ongerust.'

Juan Garcia begon de stoelen ondersteboven op de tafels te zetten. Terwijl ze meneer Packards lepeltje en kop en schotel oppakte, volgde Dynah met haar ogen de oude man die stijfjes door de zaal liep. Zijn jicht speelde hem weer parten.

'Het was niet mijn bedoeling jullie gesprek te onderbreken,' zei Sally terwijl Dynah het servies in de grote vaatwasmachine stopte en de deur dichtdeed. 'Maar sommigen van die oude mensen kunnen doorpraten tot je een ons weegt.' Ze nam haar trui van het haakje aan de muur. 'Ze kunnen nergens heen en hebben niks te doen.'

'Hij mist zijn vrouw,' zei Dynah, en ze overwoog meneer Packards suggestie op te volgen en Sally een lift te vragen.

'Weet ik. Ik mis mijn man. Ik mis mijn kinderen. Jij mist die knappe verloofde van je.' Ze liet haar tas op de toonbank ploffen, trok haar trui aan en wrong zich in haar parka. 'En, zoals Scarlett O'Hara altijd zei: Morgen is er weer een dag.' Ze pakte haar tas op, zei kort gedag en liep naar de achterdeur.

Sally leek zo'n haast te hebben dat Dynah zich niet aan haar wilde opdringen. Het was bovendien niet echt ver naar de bushalte, en er stonden genoeg lantaarnpalen langs de weg. Ze pakte haar rugzak uit de bergruimte en deed haar witte schoenen met rubberzolen uit om haar sneeuwlaarzen aan te trekken. Terwijl ze de schoenen in de rug-

zak stopte, zei ze Juan gedag. Ze liep door de eetzaal naar de gang die op de parkeerplaats uitkwam. Sally had de lichten al uitgedaan voor de nacht. Behalve het heldere licht uit de zaal achter Dynah, waar Juan de vloer in de was zette, was er alleen een zacht schijnsel van de beveiligingslichtjes.

Dynah trok haar parka aan en liep naar de achterdeur. De gedachte dat ze voorzichtig moest zijn was nooit bij haar opgekomen. De Manor was niet wat je noemt een crimineel centrum. Het ernstigste wat er ooit was gebeurd, was dat iemand drie maanden geleden graffiti op de muren had gespoten. De directeur had de volgende middag de grillige letters en cijfers laten overschilderen, en de politie patrouilleerde wat vaker langs het gebouw. De vandaal was niet teruggekomen.

Dynah duwde de deur open en stond buiten. Het was tintelend vriesweer; de sneeuw die vorige week was gevallen lag als een stevige, veerkrachtige laag op de grond. Haar adem maakte witte wolkjes in de windstille avondlucht. Ze hoorde de deur achter zich in het slot vallen en huiverde licht. Terwijl ze haar parka tot haar hals dichtritste, keek ze om zich heen. Misschien kwam het door meneer Packards waarschuwing dat ze zich wat gespannen voelde. Er was verder niets wat haar ongerust kon maken. Het was een avond zoals alle andere – niet donkerder, niet kouder.

Overall om haar heen waren schaduwen, maar er was niets wat haar ongewoon of bedreigend voorkwam toen ze de rolstoel-oprit af liep. Ze nam de gewone weg via de parkeerplaats achter het gebouw naar Maple Street. Het was maar een paar huizenblokken lopen tot aan Main Street, acht tot Sycamore Street, en dan nog een paar tot Sixteenth Street vanwaar ze de bus kon nemen. De rit naar de halte aan Henderson Avenue duurde maar een kwartier. Daarvandaan moest ze nog zeven huizenblokken voorbij voor ze bij de studentenflat was.

Dynah wierp een vluchtige blik op haar horloge. Halftien. Janet Wells, haar kamergenoot, zou tot vanavond laat in de bibliotheek blijven studeren. Janet liet haar studie altijd op het laatst aankomen, om vervolgens tien voor haar tentamens te halen. Dynah glimlachte.

Kon zij maar zo werken. Zij moest het hele semester hard studeren om cijfers te halen die hoog genoeg waren om haar beurs te behouden.

Onder het lopen ontspande Dynah zich, ze genoot van de heldere avond. Ze vond het altijd sfeervol, deze straat met zijn huizen van meer dan een eeuw oud. Ze kon zich voorstellen hoe mensen hier 's zomers op hun veranda zaten met hun glaasje fris, precies zoals meneer Packard het zich herinnerde. Alsof het uit een film kwam. Het was het soort leven dat weinig te maken had met de manier waarop zij was opgegroeid, aan Ocean Avenue in San Francisco. En toch leek het er een beetje op.

Terwijl ze daaraan terugdacht beseftte ze hoe beschermd ze was opgevoed door haar ouders, hoe afgezonderd ze had geleefd door het thuisonderwijs dat ze gekregen had. In veel opzichten was het een idyllisch leven geweest, zonder noemenswaardige tegenslagen of problemen. Er waren natuurlijk momenten gekomen waarop ze nieuwsgierig werd naar wat er te zien was achter de muur die haar ouders om haar heen hadden opgetrokken. Ze had ernaar gevraagd, zij hadden het uitgelegd, en ze had zich geschikt. Ze respecteerte hen en hield te veel van ze om anders te reageren.

Haar vader en moeder waren van jongs af aan al christenen. Ze kon zich niet herinneren dat er een tijd was geweest dat ze niet bij de kerk of bij een of ander gemeenteproject betrokken waren. Haar moeder zong in het koor en leidde de bijbelstudie op zondagmorgen. Omringd door liefde was Dynah opgegroeid, beschermd en begeleid bij elke stap op haar levenspad, helemaal tot aan de deuren van New Life College. En nu leek het erop dat haar leven op die manier zou doorgaan, met Ethan Goodson Turner aan haar zijde.

Niet dat ik iets te klagen heb, Heer. Ik ben zo ontzettend dankbaar. U hebt mij gezegend met de ouders die ik heb en de man met wie ik zal trouwen. Overal om me heen zie ik uw zegeningen. De wereld is schitterend, tot de sterren aan de hemel toe.

Heer, wilt u alstublieft geven dat die arme meneer Packard de hoop en blijdschap die ik voel ook een beetje mag ervaren? Hij heeft u zo nodig. En Sally, Heer. Die is altijd zo bezorgd en gehaast. Ze heeft zo weinig blijdschap

in haar leven. En Juan zei vanavond dat een van zijn kinderen ziek is, Vader Pedro, dat kleintje. Juan kan geen verzekering betalen en...

Er kwam langzaam een auto langsrijden.

Voordat de wagen optrok, zag Dynah dat hij een nummerbord uit Massachusetts had. De achterlichten van de stationcar die de straat uitreed en Sycamore Street indraaide, leken net een paar starende rode ogen. Ze fronste licht en keek hoe hij uit het zicht verdween. Vreemd.

Haar gedachten dwaalden weer af toen ze langs haar lievelingshuis kwam. Ze hield de pas wat in. Het stond aan het eind van Main Street, een groot negentiende-eeuws herenhuis met een veranda langs de voorkant. Het licht van binnen scheen door de kanten gordijnen heen. De voordeur was van zwaar mahoniehout, met kleine ruitjes erin. Boven in de deur was prachtig goud en geel glas-in-lood te zien. Wat zou het prettig zijn om aan zo'n schaduwrijke laan te wonen, in een groot huis, compleet met een gemaaid gazon, een bloementuin aan de voorkant en een plaatsje achter het huis met een schommel en een zandbak voor de kinderen. Ze glimlachte om haar dagdromerij. Ethan zou waarschijnlijk een gemeente aangeboden krijgen in een grote stad als Los Angeles, Chicago of New York. Een man als hij, met zo'n groot talent voor preken, kwam niet in een klein provinciestadje in het Midden-Westen terecht.

Ze kon nog steeds niet geloven dat iemand als Ethan haar de moeite waard vond, laat staan dat hij verliefd op haar was geworden en haar ten huwelijk had gevraagd. Hij had haar eens verteld dat hij op de dag dat hij haar ontmoette al wist dat God haar als zijn vrouw bestemd had.

Als haar ouders er niet op hadden gestaan dat ze eens bij New Life College ging kijken, zou ze hem nooit ontmoet hebben. Ze had destijds al een college in Californië uitgekozen. Toen haar ouders New Life College onder haar aandacht brachten had ze het afgewezen, overtuigd van het feit dat het wegens de kosten en de afstand geen schijn van kans maakte. Maar haar ouders verzekerden haar dat het eerste geen probleem was, en dat het tweede juist goed voor haar zou zijn. Ze mocht best eens wat zelfstandiger worden, en een opleiding in Illinois leek een goede manier om dat te bereiken.

Haar resultaten waren bovendien hoog genoeg om met een studiebeurs beloond te worden.

Dynah kon er nu om glimlachen. Haar ouders hadden nooit in het vage gelaten wat ze voor haar wilden. Her en der in huis liet haar moeder folders slingeren van zo'n tien verschillende colleges. De folders lagen opengeslagen bij prachtige, idyllische plaatsen met uitgestrekte gazons en prachtig verzorgde tuinen. New Life College had een campus met zes majestueuze stenen gebouwen met witte zuilen; twee op het oosten, twee op het westen, een op het noorden en een kerk op het zuiden. Maar wat Dynah het meest had aangesproken waren al die knappe, jonge en glimlachende gezichten van studenten.

Het stond van het begin af aan vast dat ze naar een christelijk college zou gaan. Waar kon ze beter leren God te dienen dan in een omgeving die op Christus gericht was? Maar het Midden-Westen had haar zo ver weg geleken dat ze het van zich afgezet had.

Toen haar laatste jaar van de middelbare school ten einde liep had ze twaalf aanmeldingsformulieren verstuurd, en even zo veel positieve reacties gehad. Ze beperkte daarop haar keuze tot vier mogelijkheden door alle colleges buiten de staat uit te sluiten. Haar vader stelde voor dat zij met haar moeder een reis naar Zuid-Californië zou maken om de drie universiteiten daar te bekijken. Na een bezoek aan de campus van San José nam ze contact op met de andere twee en maakte afspraken met de mentoren om het studieprogramma en de mogelijkheden voor een beurs te bespreken.

Terwijl Dynah weg was, had haar vader gebeld met vier colleges die hij 'goed genoeg' vond voor zijn dochter. Er was er een in Pennsylvania, een in Indiana, en twee stonden er in Illinois. Het eerste stuurde een video op. Twee andere lieten studenten opbellen om met haar over de campus, het studieprogramma en de extra activiteiten te praten. Daarna reageerde New Life College. Dat stuurde een catalogus en een uitnodiging om zelf eens te komen kijken wat het zoal te bieden had.

Ze had het belachelijk gevonden, en een grote verspilling van het geld van haar ouders, maar haar vader stond erop dat ze ging. 'Je zult je vleugels toch eens moeten leren uitslaan.' Het was de eerste keer

dat ze ergens heen ging zonder haar ouders of een groep kerkmensen. Het college had alles al geregeld, en er was haar verzekerd dat ze niet lang alleen zou zijn. Een student zou haar opwachten op het vliegveld om haar naar de campus te brengen. Daar zou ze twee dagen met een persoonlijke studieadviseur optrekken.

Dynah glimlachte toen ze zich herinnerde hoe haar reactie was geweest op de eerste ontmoeting met Ethan. Hij hield een papier vast met haar naam erop. Ze vond hem de geweldigste jongen die ze ooit had gezien. Haar moeder had haar al gezegd dat het college wel eens een aardige jonge man zou kunnen sturen om haar af te halen en naar de campus te rijden. Maar ze had niet verwacht dat het iemand zou zijn die eruitzag alsof hij in een film thuishoorde. Ze was helemaal in de war en kon niet goed meer uit haar woorden komen, maar tegen de tijd dat ze halverwege hun bestemming waren had hij haar zo op haar gemak gesteld dat ze hem van alles vertelde over haar leven aan Ocean Avenue. Aan het einde van de rit wist ze dat Ethan er niet alleen goed uitzag, maar dat hij ook goed wás. Hij was enthousiast in het geloof, erg gemotiveerd voor het predikantschap, en hij zat vol met ideeën over zijn toekomstige beroep.

‘Mijn vader is predikant, zijn vader was dat ook,’ vertelde hij haar. ‘En mijn overgrootvader was een rondreizend prediker. Ik treed in hun voetsporen.’

Tegen de tijd dat ze door de stenen toegangspoort van de New Life College-campus reden, was Dynah ervan overtuigd dat Ethan Goodson Turner een tweede Billy Graham zou worden.

Na hun aankomst bij het huis voor vrouwelijke studenten stelde Ethan haar voor aan Charlotte Hale, een hoofdvakstudente muziek uit Alabama. Charlotte was een levendig type, een en al zuidelijke charme en gastvrijheid. Ze hoopte in juni af te studeren en had al plannen gemaakt om met een evangelisatiegroep naar Mexico te trekken. Daar wilde ze met muziek en drama het evangelie gaan brengen.

De twee daaropvolgende dagen was elke minuut gevuld met het kennismaken met de campus, en met name met de vakgroepen muziek en pedagogiek, waarin Dynah het meest geïnteresseerd was. Ze kreeg allerlei informatie over de studieprogramma's, beurzen en extra acti-

viteiten, en ze ontmoette tientallen mensen. Charlotte leek iedereen te kennen en stelde haar steeds weer aan mensen voor. Ze ontmoette docenten en studenten, mentoren, de manager van de boekhandel, en zelfs twee tuinmannen die de gazons verzorgden. Dynah genoot van elke minuut van haar bezoek.

Op zaterdagavond voegde Ethan zich, tot Dynahs verrassing en plezier, bij hen voor de avondmaaltijd in de mensa. Ze bloosde toen hij bij hen kwam zitten. Hij hield hen gezelschap tot een studente hem kwam vragen of hij meeging naar een bijbelstudie.

‘De helft van de meisjes hier zou wel met hem willen trouwen,’ zei Charlotte terwijl ze hem nakeek.

‘Dat verbaast me niets,’ had Dynah opgemerkt. Het schoot haar te binnen hoe ze juist daarover had zitten dromen tijdens de rit van het vliegveld naar de campus.

Charlotte had haar recht aangekeken en geglimlacht. ‘Je moet hier terugkomen. Hij is volgend jaar laatstejaars.’

Ze liet niet merken of ze geïnteresseerd was, maar zei: ‘Dacht je soms dat ik me bij zijn schare bewonderaars zou voegen?’

Charlotte lachte. Naderhand had ze niet meer op Ethan gezinspeeld, maar het was duidelijk dat ze haar best gedaan had haar aan het denken te zetten.

Ze waren nog geen kwartier terug in hun kamer toen Ethan belde. Hij vertelde Dynah dat hij haar zou ophalen om haar naar het vliegveld terug te rijden. Ze bedankte hem en zei dat ze klaar zou staan. Tegen de morgen had Dynah besloten niet naar New Life College terug te gaan, en wel om Ethan. Als ze na een paar dagen al vlinders in haar buik voelde, wist ze zeker dat ze tot over haar oren verliefd zou worden als ze hem elke dag van het jaar zag. En New Life College was niet zo groot dat ze hem makkelijk zou kunnen ontlopen. Nee, ze had geen behoefte zich bij die schare aanbidders aan te sluiten, en ze wilde niet de valse hoop koesteren dat juist zij zijn uitverkorene zou zijn.

Ze glimlachte nu terwijl ze eraan terugdacht, en ze wreef zachtjes met de achterkant van haar duim over haar verlovingsring. Wat was ze nerveus geweest tijdens de rit terug naar O’Hare. Ze had Ethan

gezegd dat hij haar kon afzetten voor de Delta terminal, maar hij stond erop haar tot binnen te begeleiden. Hij parkeerde de auto, nam haar tas van haar over en bleef bij haar. Toen ze de terminal binnenkwamen ging hij met haar in de rij staan voor haar boarding pass. Toen ging hij bij haar in de vertrekhal zitten. Ze had zich zo opgelaten gevoeld dat ze het liefst onder de stoel was weggekropen.

‘Ik weet dat ik nog niet veel van de wereld gezien heb, Ethan, maar ik heb echt geen oppas nodig,’ had ze gezegd om te proberen zijn zorgzaamheid af te wimpelen.

‘Dat weet ik,’ zei hij rustig.

‘En ik heb ook geen lijfwacht nodig.’

Hij keek haar aan, en ze voelde zich onnozel en jong, veel te jong voor hem. Er lag zo’n intensiteit in zijn blik dat ze moest blozen. ‘Kom terug naar New Life College, Dynah.’

Het klonk als een bevel. Ze lachte. ‘Moeten jullie een quotum halen?’

‘God wil dat je hier komt.’

Hij klonk zo serieus, zo zeker dat ze het wel moest vragen. ‘Hoe weet je dat?’ Als God haar op New Life College wilde hebben, zou God het haar wel zeggen.

‘Ik weet het gewoon, Dynah, Ik wist het op het moment dat ik je zag.’

Ze keek in zijn ogen en besloot niet te ontkennen wat hij gezegd had. Eigenlijk wilde ze hem maar wat graag geloven. Ze wilde Ethan Turner terugzien en de gedachte dat hij hetzelfde wenste, was prikkelend.

‘Zul je erom bidden?’

Ze knikte en wist dat ze dat aan een stuk door zou doen.

Gedurende de lente en zomer hoorde ze geen woord van Ethan, maar vijf minuten nadat ze die herfst de administratiezaal was ingelopen om zich te laten registreren, was hij op haar toe komen lopen. Hij legde zijn hand op haar schouder alsof hij publiekelijk aanspraak op haar maakte. Het eerste wat hij deed was haar voorstellen aan Joseph Guilierno, zijn beste vriend en kamergenoot.

Joe was verrassend. Hij leek niet in het New Life College-model te passen. Hij leek eerder op de vele jonge mannen die ze in de buurt

van San Francisco gezien had als ze een tochtje maakte met haar ouders. Lang, stevig gebouwd, donkere ogen, stoer. Joe leek ouder dan Ethan, niet zozeer in jaren als wel in levenservaring.

‘Geen wonder,’ zei Joe raadselachtig terwijl hij zijn hand uitstak. Zijn vingers omklemden haar hand stevig en hij glimlachte. Drie maanden later, toen ze Ethans verlovingsring droeg, vertelde Joe haar dat Ethan direct naar hun kamer was gekomen nadat hij haar van het vliegveld had opgehaald. Hij had, zei hij toen, het meisje ontmoet met wie hij zou gaan trouwen.

‘Ik vroeg hem of hij God had geraadpleegd, en Ethan zei dat God het was die hem de ingeving gegeven had.’

Net als toen Joe het haar de eerste keer vertelde, moest ze weer glimlachen. Ze bereikte de hoek van Sixteenth Street en liet haar gedachten opnieuw de vrije loop. Ethan had een prachtige toekomst voor hen samen uitgestippeld. Hij zou cum laude afstuderen aan het eind van het jaar. De studieadviseur, Abernathy, was zeer onder de indruk van zijn werk en spoorde hem aan de eenjarige vervolgstudie voor de doctorandustitel te doen. Hij had het zo voor Ethan geregeld dat hij tegelijkertijd parttime in een van de plaatselijke kerken aan de slag kon gaan. Dynah zou haar studie ook kunnen afronden. Ethan was erop gebrand dat ze haar diploma zou halen, overtuigd van het feit dat haar studies muziek en pedagogiek goed van pas zouden komen bij zijn predikantswerk.

Ze voelde zich zo gezegend. Ze zouden elk een gelijk deel te dragen krijgen in het werk dat ze samen zouden uitvoeren tot eer van God. Wat wilde ze nog meer?

Heer, u bent zo goed voor mij. Ik wil alles voor u doen. Alles wat ik ben, alles wat ik ooit hoop te zijn, het is van u, Vader. Gebruik me zoals u dat wilt.

Een auto kwam haar achterop rijden en minderde vaart. Haar hart sloeg over toen ze merkte dat het dezelfde leek als die haar in Maple Street gepasseerd was. Ze verstrakte toen het raampje naar beneden ging en een mannenstem zei: ‘Ben je op weg naar de campus, meisje?’

‘Dat klopt, ja,’ zei ze voor ze er goed en wel over nagedacht had.

‘Ik kan je wel een lift geven.’

‘Nee, bedankt.’

‘Ik ga er ook heen. Mijn broer opzoeken. Ik ben helaas de weg kwijt – ’t is de eerste keer dat ik in de stad ben. Hij woont vlak bij de hoofdingang van de campus.’

Ze ontspande zich en stapte dichterbij. Terwijl ze zich naar de auto boog, wees ze naar voren. ‘Nog een kilometer of anderhalf deze weg af rijden, en dan de bocht naar rechts nemen. Daarna rechtdoor rijden, en u rijdt er zo tegenaan. Het is het eerste huizenblok na het stadspark.’ Ze kon het gezicht van de man niet zien.

‘Als ik je een lift geef, kun je het me wijzen.’

Een vreemd voor gevoel be kroop haar. ‘Nee, dank u,’ zei ze beleefd en deed een stap naar achteren. Ze wilde de man niet beledigen. Wat voor excuus kon ze verzinnen? Ze keek naar de bushalte waar een vrouw zat en vond een smoesje. ‘Ik heb een afspraak met een kennis.’

‘Oké. Bedankt voor de hulp,’ zei de man, een stuk minder vriendelijk nu. Het raam zoefde dicht. Toen hij doorreed zag ze dat de auto hetzelfde nummerbord uit Massachusetts had. De twee achterlichten staarden naar haar terug toen de auto de bushalte voorbijreed.

Huiverend liep ze door. Ze herkende de vrouw op het bankje als een serveerster van Stanton. ‘Hallo, Martha. Hoe is het ermee?’

‘Niet geweldig. Mijn voeten doen ontzettend zeer. Probeerde iemand je op te pikken daarnet?’

‘Niet echt. Hij was verdwaald.’

‘Dat zal wel, ja. Dat was zijn verhaal.’

‘Hij zocht de campus.’

‘Ik hoop dat je hem verteld hebt waar hij heen kan gaan.’

‘Ik heb hem aanwijzingen gegeven.’

Martha lachte. ‘Dat waren vast andere dan die ik hem gegeven zou hebben.’

Ze praatten over hun werk tot de bus er aankwam. Martha ging het eerst naar binnen en liep naar haar vaste plaatsje achterin, waar ze ongestoord haar romannetje kon lezen. Dynah ging voorin zitten, schuin achter de chauffeur.

De eerste dag dat ze met deze bus meeding waren haar de speldjes op het revers van Charlies keurige uniformjasje al opgevallen. Toen ze hem ernaar vroeg, legde hij uit dat elk speldje een beloning voor

vijf jaar rijden zonder ongelukken betekende. Nadat ze een paar weken met hem was meegereden, was Dynah naar een prijzenwinkel gegaan. Daar had ze een bordje voor hem laten maken waarop stond: 'Als blijk van waardering voor bijzondere verdiensten voor de stad Middleton wordt Charles Booker Washington beloond met de titel Eminent Buschauffeur.' Hij had erom gelachen toen hij het pakje openmaakte, maar nu had hij het bordje trots bevestigd voor in de bus, naast de aanduiding 'Niet Roken'.

'Hoe is het, Charlie?'

Hij grijnsde naar haar terwijl hij de knop indrukte om de deur te sluiten. 'Nu je weer aan boord bent, prima. 'k Heb je zonnige lach gemist gisteravond.'

'Ethan kwam me ophalen.'

'Rijdt hij al in een Cadillac?'

Ze lachte. 'Nee, hoor. Hij heeft nog steeds zijn Buick.' Ze leunde voorover in haar stoel en legde haar armen op de stalen buis voor haar.

Charlie knikte. 'Als hij een kerk krijgt, krijgt 'ie zijn Cad ook wel. Wij laten onze dominees niet in minder rijden. We zorgen goed voor ze.'

'Dat heb ik gemerkt.' Toen ze naar Charlies kerk was gegaan had ze de nieuwe kastanjebruine Cadillac zien staan, geparkeerd in het vak met het bordje 'Gereserveerd voor Predikant'. Ze had zo genoten tijdens de dienst dat ze Ethan gesmeekt had er eens met haar naartoe te gaan. Hij stemde met tegenzin toe, maar had na afloop geweigerd om nog eens met haar daar een dienst bij te wonen. Hij zei dat de dienst een beetje te levendig was naar zijn smaak. Hij voelde zich niet op zijn gemak bij de luide gospelmuziek van het koor, en ook niet bij de manier waarop de gemeenteleden tijdens de preek hardop hun instemming betuigden.

'Het kwam oneerbiedig op me over.'

Hoewel de dienst in de verste verte niet leek op de kerkdiensten die ze gewend was, had ze zijn onbehagen niet gedeeld. Ze voelde dat de Heilige Geest aan het werk was in die gemeente. De kerkleden toonden hun liefde voor Jezus en voor elkaar. Ze had genoten van

de ervaring. Iets had haar geraakt. De predikant preekte rechtstreeks uit de Bijbel, en aan de reacties van de mensen was duidelijk te merken dat zijn boodschap weerklink vond. Hoe dan ook, Dynah was niet met Ethan in discussie gegaan over zijn oordeel. Ze had al snel ervaren dat hij in religieuze zin zijn taak als hoofd in hun relatie heel serieus nam. Ze wist ook dat hij in een conservatief kerkverband was opgegroeid, waar ijver op een andere manier getoond werd. Net als haar vader en moeder waren zijn ouders sterk betrokken bij gemeenteprojecten en liefdadigheidswerk.

Zij praatte met Charlie over allerlei dingen. Hij reed al op een Middleton stadsbus voordat zij geboren was, en hij had veel mensenkennis opgedaan. Hij vond het wel prettig om die kennis met haar te delen.

Die avond waren Dynahs gedachten bij meneer Packard.

‘Ik ken de Packards,’ zei Charlie. ‘Hij en zijn vrouw stapten vroeger elke dinsdag in de bus, en bleven dan zitten tot de laatste halte. Een goed stel. Ik heb gehoord dat zij overleden is. Zonde. Het was een aardige vrouw.’

‘Ik wil hem wel zeggen dat u hem mist, als dat goed is.’

‘Doe dat maar, meisje. Misschien kom ik zelf eens langs om hem op te zoeken. Tussen ons gezegd en gezwezen, we zouden moeten proberen hem uit zijn appartement vandaan te halen – terug naar het land der levenden.’ Hij reed de bus langs de stoeprand en minderde vaart om op de hoek van Henderson Avenue te stoppen.

‘Bedankt, Charlie.’

‘Pas goed op jezelf, meisje.’

‘Doe ik.’

‘Zeg maar tegen meneer Packard dat ik een stoel vooraan voor hem gereserveerd houd,’ zei hij en drukte op de knop. De deuren sloten sissend, en hij zwaaide naar haar door het glas.

Dynah zwaaide terug en zag hoe de bus van de stoeprand wegreed. Ze schikte de band van haar tas over haar schouder en begon naar de campus te lopen.

Henderson Avenue was een lange, gezellige straat met oude esdoorns en keurige bakstenen huizen met besneeuwde tuinen. In

het stadspark dat een huizenblok ten zuiden van de campus lag, was een klein wijkcentrum waar studenten stage konden lopen voor de jeugdwerk- en pedagogiekopleiding. Over twee jaar zou zij er gaan werken. Het centrum bood 's morgens kinderopvang; in de middag waren er doordeweeks activiteiten voor de jeugd. Op zondag was alles in de stad gesloten wegens de kerkdiensten.

Toen Dynah langs het park kwam, hield ze fronsend de pas in. Ze zag de auto met het nummerbord uit Massachusetts, geparkeerd onder een afdak van kale wintertakken aan de overkant van de straat, naast een oprit van grindsteentjes. Ze tuurde naar de auto, ongerust, en zag toen tot haar opluchting dat er niemand op de plek van de bestuurder zat. De man had zeker toch zijn broer gevonden. Die woonde immers niet ver van de campus vandaan. Er brak een tak rechts van haar, en de angst vloog haar naar de keel. Ze draaide zich om en zag een lange donkere gestalte haar kant op komen.

Elk instinct in haar schreeuwde: 'Rennen!' Maar de verrassing deed haar aarzelen. Binnen een paar seconden wist ze dat ze een afschuwelijke vergissing had begaan. Een paar seconden. Dat was alles wat de man nodig had om haar te grijpen.

Purdy Whitehall kreeg een telefoontje binnen op het politiebureau van Middleton op woensdagavond acht januari om zeven minuten over halfelf. Het was een rustige avond geweest. Er was maar één klacht binnengekomen, over een feest dat de rust in de buurt verstoorde. Brigadier Don Ferguson had een paar minuten geleden gerapporteerd dat het om niet veel meer ging dan een stuk of wat *babyboomers* die een nostalgisch avondje hielden en Elvis Presley-platen meezongen. Dit telefoontje was wat anders.

'Er is iemand aan het gillen in het park,' zei een vrouw. 'Kom snel, alstublieft! Er gilt iemand!'

Het telefoonnummer van degene die belde verscheen op het beeldscherm van Purdy's computer, tegelijk met haar adres. Henderson Avenue. Zoals hem geleerd was, verzekerde hij de vrouw kalm dat er hulp aankwam en zette haar vervolgens op de wachtlijn om een surveillancewagen naar de locatie te sturen.